

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῆντα... τί καλὰ!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα. — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Φλεβάρη
κι' οἱ ἀντάρται 'στὸ ποδάρι.

Διακόσα ἐπτὰ καὶ ὀγδόντα,
τὸν Ἀρην ἀκούω βοῶντα.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Π. Θὰ εἰσπορέσουν ἄραγε χωρὶς ἀριστερὰν
νὰ κάμουν συνεδρίασιν οἱ ἄλλοι σοβαράν;
Φ. Δὲν τὸ πιστεύω, Περικλῆ, κι' εἰςέυρεις τὴν αἰτίαν...
δὲν θὰ ἔμπορέσουν μοναχοὶ νὰ κάμουν ἀπαρτίαν.
Π. Καὶ τί θὰ γίνη τὸ λοιπόν;
Φ. Μωρὲ ξερό κεφάλι,
δὲν ἔννοεῖς πῶς θὰ γενῇ διάλυσις καὶ πάλιν;
Κι' ἂν μὲν 'στὰς νέας ἐκλογὰς ὁ Θεόδωρῆς κερδίσῃ,
κι' ἡ δόξα τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν μαυρίλαν δύσῃ,
παίει καλὰ, βρὲ Περικλῆ... θὰ λειτουργῇ ὁ νόμος,
καὶ τῶν ἐπαναστάσεων θὰ λείψῃ κάθε τρόμος.
Ἀλλ' ἂν καὶ πάλιν ἔξαφνα 'στὰς νέας ἐκλογὰς
νικήσῃ ὁ Πρωθυπουργός, ὁ ἀπληστος φαγᾶς,
τὰ ἴδια καὶ χειρότερα θὰ βλέπῃς ἐδῶ πέρα,
καὶ ἴσως πάλιν νὰ γενῇ διάλυσις δευτέρα.

ἂν δὲ καὶ τότε, Περικλῆ, ἐξέλθῃ νικητὴς
τοῦ μιανοῦ Πρωθυπουργοῦ καθένας βουλευτής,
ὀγρήγορα διάλυσιν θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλην.
κι' ἂν εἰς τὴν τρίτην ἐκλογὴν αὐτὸς νικήσῃ πάλιν,
τρὶς διαλύσεις τῆς Βουλῆς θὰ ἔχωμεν ἀκόμη
ὥς ὅτου τοῦ Συντάγματος ν' ἀνατραποῦν οἱ νόμοι,
καὶ παύσῃ πλέον ἡ Βουλὴ νὰ λειτουργῇ τοῦ κράτους
καὶ ἴδωμεν κουνήματα καὶ χρόνους ἐπαράτους.
Π. Πῶ! πῶ! τί κόσμος σήμερα 'στὰ θεωρεῖα ὅλα.
Φ. Ἐμβαίνει ὁ Πρωθυπουργός μὲ τὰ 'ψηλὰ φωκόλα.
Π. Πῶς φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Κατευχαριστημένος...
μὰ νὰ! κατόπιν ἔρχονται καὶ ἄλλοι ἐσπευσμένως.
Ὁ Ταχιατζῆς, ὁ Κανταρτζῆς...

Π. Νά! νά! κι' ο Ζωγλοπίτης...
 Φ. Μά η Ροζού δεν φαίνεται 'στο πάλκο...
 Π. 'Εντροπή της.
 Φ. Δεν θέλει συνεδρίασις και η Ροζού νά γίνη,
 γιά τούτο ἐπρότιμησε 'στό σπήτι της νά μείνη.
 Π. Ούτε ψυχή δεν φαίνεται εἰς τὴν ἀριστεράν.
 Φ. Θρηνοὺν κρυμμένοι κι' ἀφανεῖς τὴν τόσῃ συμφοράν.
 Π. Στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ὁ Τρικούπης μόνος
 θά κάμῃ συνεδρίασιν...
 Φ. Κακὸς ψυχρὸς σου χρόνος. [λούς
 Π. Βλέπω κλητῆρας τῆς Βουλῆς καὶ ἄλλους ὑπαλλή-
 νά τρέχουν καὶ νά κουβαλοῦν τοὺς κόμματος τοὺς φίλους.
 Φ. Νά! ἦλθε καὶ ὁ Ζέγγελης κι' ὁ Δελαρόκας κι' ἄλλοι.
 Π. Ἡ ἀπαρτία θά γενῇ...
 Φ. Δεν θά γενῇ, χαμάλη.
 'Ας δίνη ὁ Πρωθυπουργὸς ρουσφέτια ὅσα θέλει,
 ἄς τρώγῃ τὸ περίσσευμα τῶν φίλων ἢ ἀγέλης,
 ἀλλ' ἀπαρτίαν μὲ αὐτοὺς ποτέ του δεν θά κάνῃ,
 εἰδὼν δὲν ἔλθῃ κι' ἡ μερίς τοῦ πρώτου Δεληγιάννη.
 Π. Πατόκορφα, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς θά σὲ λούσω.
 Φ. Διαβάζουν τὸν κατάλογο, περιδρομὸς ν' ἀκούσω.
 Π. Λοιπὸν τί τρέχει;
 Φ. 'Εγινε...
 Π. Ἀμάν, Χριστέ, κι' ἄς φέξῃ!
 Φ. 'Επέρασαν οἱ βουλευταὶ τοὺς ἐβδομήντα ἔξη.
 Π. Βλέπεις λοιπὸν, βρὲ μασκαρά;
 Φ. Θά σκούζω, θά πλαντάζω,
 καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν θά τρέξω νά φωνάξω.
 Π. Ποῦ πᾶς;
 Φ. Πηγαίνω, Περικλῆ, νά σώσω τὴν πατρίδα
 ἀπὸ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν τῶν δεξιῶν μερίδα.
 Π. Βρὲ κάτω 'έδω...
 Φ. Δεν κάθομαι... τὸ ἔθνος μὲ καλεῖ...
 προδίδεται τὸ Σύνταγμα. τὸ κράτος, ἡ Βουλῆ.

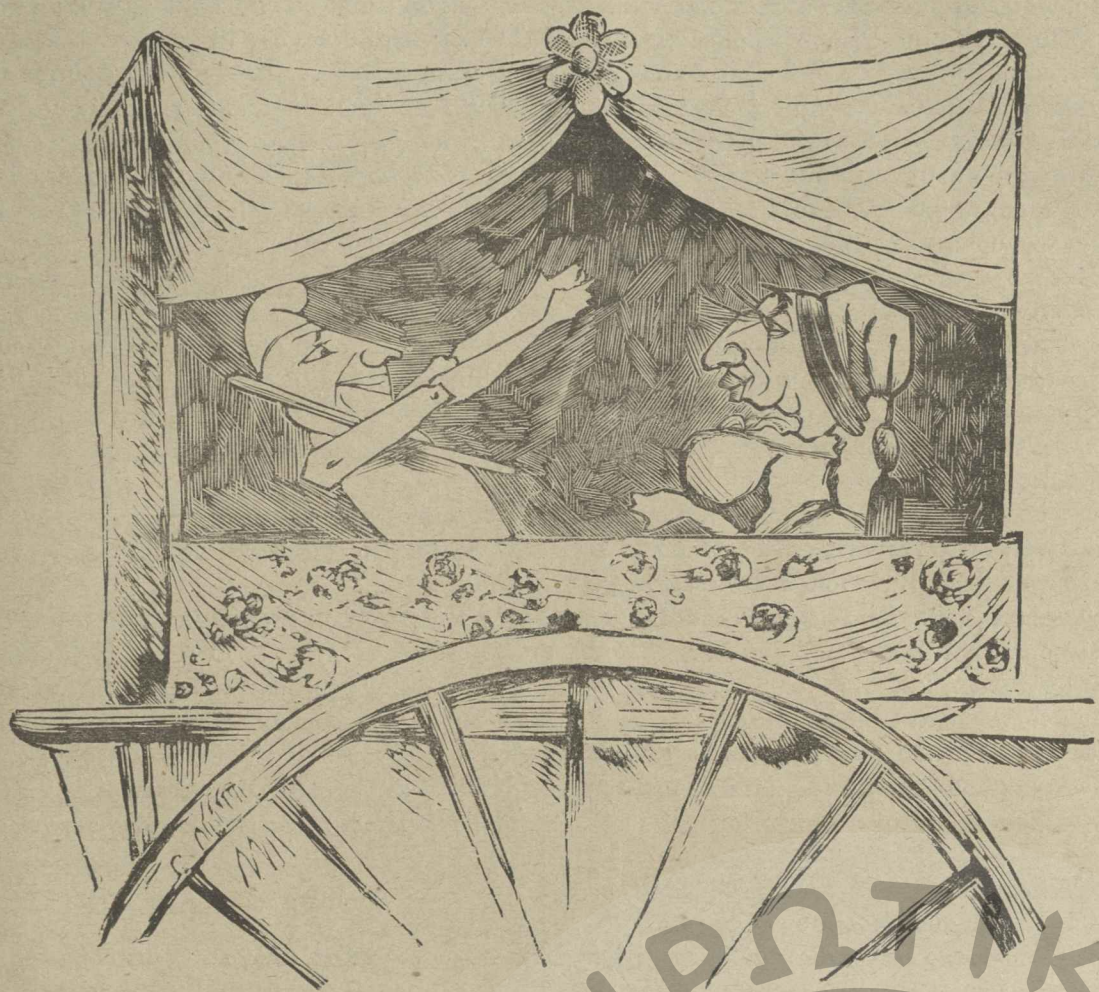
(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Περικλῆ μὲ καρυδιά τινάζει
 καὶ βγαίνει ἔξω μόνος του καὶ δυνατὰ φωνάζει).

Φ. 'Ε! σεῖς Ἀριστογείτονες, σωτῆρες, πατριῶται,
 ἀγέρωχοι Ἑρνάνηδες, γενναῖοι συνωμόται,
 ποῦ αἷμα προδοτῶν διψᾷ τοῦ ξίφους σας ἡ κόψις,
 ποῦ εἶναι ὡς σουδάριον ἡ ἄχαμνή σας ὄψις,
 λαχανοφάγοι μάρτυρες, πολὺ ἀδικημένοι,
 εἴτε εἰς κρύπτας ἀφανεῖς εὐρίσκεσθε κρυμμένοι,
 ἢ μὲ μεγάλα ὄνειρα καὶ σχέδια τρυφᾶτε,
 ἢ κάθεσθε 'στὸν καφενὲ καὶ ναργιλέ ρουφᾶτε,
 ἢ λείχετε ἀχόρταγοι τῶν τραπεζῶν ψυχία,
 ἢ δι' ἀνάγκην τρέχετε εἰς τὰ οὐροδοχεῖα,
 ἢ τὴν πατρίδα κλαίοντες τὴν ὥραν σας περνάτε,
 ἢ ὅπλα καθαρίζετε ἢ ξίφη ἀκονάτε,
 ὅλοι μὲ βῆμα σπεύσατε εἰς τὴν Βουλὴν γοργὸν
 κι' ἀγρίαν κάμετ' ἐφοδὸν εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
 διότι τὰ κατὰφερε μὲ χίλια δρᾶ σελέτια,
 μὲ καταδικῶν χάριτας καὶ ἄφωνα ρουσφέτια,
 χωρὶς τὴν παρουσίαν σας νά κάμῃ ἀπαρτίαν,
 ἐνῶ ἡμεῖς ἐπάθαμεν ἀπὸ τὴν αἰστίαν.

'Εμπρός, σωτῆρες, σπεύσατε χωρὶς ἀναβολὴν
 μὲ γλῶσσαν αἰμοστάζουσαν 'στοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν
 κι' ἐκ τῶν χειρῶν του σώσατε κι' ἐμᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα
 τὴν νέαν τοῦ Ἰωσαφὰτ παντέρημον κοιλάδα.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ δύνανμιν μεγάλην
 'στό θεωρεῖον τῆς Βουλῆς εἰσέρχεται καὶ πάλιν).

Φ. 'Επήγα καὶ τοὺς 'φώναξα καὶ ὦρα ὦρα φθάνουν
 καὶ τὸν Τρικούπη σου, μωρέ, τοῦ ἀλατιοῦ θά κάνῃ.
 Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος μεστὸς ὀργῆς μεγάλῃς,
 ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Νικολῆς, ὁ Ράλλης...
 'Η δυναταῖς μου ἢ φωναῖς δεν 'πῆγαν εἰς τὰ κούφα
 νά! ἔφθασε καὶ ἡ Ροζού καὶ τοῦ Ρικάκ' ἡ σκούφα.
 Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ θά γενῇ!...
 Π. Βρὲ πάψε τὴν μουρμούρα.
 Φ. 'Εγὼ θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς εἶναι λίγο σκούφα.
 Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος λαλεῖ περὶ Λαρίσσης
 καὶ λέγει τὸς ἀλλόκοτα ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς.
 Π. Καὶ ὁ Τρικούπης;
 Φ. Στέκεται ἰλιγγιῶν καὶ φρίττει
 καὶ παραμύθι βεβαίῳ τὸ κούνημα πῶς ἦτον.
 Π. Κι' ὁ Θεωρῆς τί ἀπαντᾷ;
 Φ. Μ' αὐτὰ δεν μᾶς γελᾷ.
 ἔχαντακώθη διὰ σοῦ ἡ δύσμοιρος Ἑλλάς.
 Κι' ἂν δεν ὑπῆρχε κούνημα παρὰ φανταστικὸν
 πῶς μεταθέσεις ἔκαμες ἀξιωματικῶν;
 ἢ μήπως θά μᾶς πῆς κι' αὐτὸ πῶς εἶναι φαντασία;
 Π. Αὐτὸ μονάχα ἔγινε γιὰ τὴν ὑπηρεσία.
 Φ. Σύρε 'στό διάολο καὶ σύ, Τρικουπική μαγάρα...
 Π. Δεν ἦταν κούνημα, μωρέ...
 Φ. Βρὲ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάψα.
 Π. Σκασμὸς ἦ σ' ἐμπαγλάρωσα...
 Φ. Βρὲ ὅσο κι' ἂν μὲ δέρνη
 δεν γίνομαι ὥσάν καὶ σὲ μπεμπῆς καὶ Ποσαπένης.
 Π. Θά σοῦ ζητήσω ἔπειτα γι' αὐτὰ λογαριασμό.
 Φ. Θαρρεῖτε πῶς θά πάρετε Προϋπολογισμό;
 Καλλιτέρα νά σᾶς ἰδῶ ἀπάνω στὴν κρεμάλα
 μαζί μὲ τὸν Πρωθυπουργό, τοῦ Μίχου τὸν Κεράλα.
 Θά κωλυσιεργήσωμεν καὶ τούτῃ τὴ φορὰ
 καὶ θά γενοῦν τὰ μάτια σας γαρίδα γιὰ παρὰ.
 'Αμμ' τί νομίζεις, Περικλῆ;... μονάχα σεῖς θά τρώτε
 μὴ τάχα οἱ ἀριστεροὶ δεν εἶναι πατριῶται;
 Π. Περίδρομος, βρὲ μασκαρά, ν' ἀκούσω ποῖος μιλᾷ.
 Φ. Ὁ Παππαγιαννακόπουλος!... τί πίκρα! τί γολή!
 νά! νά!.. γιὰ 'δές τον πῶς κτυπᾷ τὰ φλογερά του στή-
 καὶ λέγει πῶς τὸ κούνημα δεν ἦτο παραμύθι,
 κι' ἂν τώρα δεν ἐπέτυχε, θά γίνη μιὰ ἡμέρα,
 κι' ὁ διάολος τῶν δεξιῶν θά πάρῃ τὸν πατέρα.
 Π. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλους, Φασουλῆ, θά πάρῃ τὸν δικό σου.
 Φ. Σύρε καὶ σύ 'στοὺς δεξιούς, μαζί των ξεσβερασ-
 ἀλλὰ ἐγὼ τῶν ἀνταρτῶν θά φάλω τὸ τραγοῦδι,
 καὶ τώρα ἔλα 'στό χορὸ νά πᾶμε τοῦ Σκυλοῦδῃ.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ
 μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ἡ Φ. 'Εφέτος δεν θά κάνωμε κανένα νέο μπάλο,
 ἢ κοστουμέ, ἢ καλικο, ἢ μπάλ ντ' ἀνφάν, ἢ ἄλλο;
 'Ετσι θά τὴν περάσωμε;
 Ὁ Φ. Ἐρῶ κι' ἐγὼ, καυμένη;
 Ἡ Φ. Αὐτὸ τὸ ξέρω ποῦ μοῦ λῆς τί τάχατε σημαίνει;
 Ὁ Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι δύσκολοι πολὺ αἱ περιστάσεις,
 συμβαίνουν τόσα πράγματα καὶ τόσ' ἐπαναστάσεις.
 Ἡ ἀπαρτία τῆς Βουλῆς, τὰ νέα τῆς Λαρίσσης...
 Ἡ Φ. Αὐτὰ τὰ κουρουφέξαλα παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς.
 Πρέπει νά δώσωμεν χορὸν 'στό σπήτι μας κι' ἐφέτος
 καὶ εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος θαρρῶ κι' ὁ Περικλέτης.
 Ὁ Φ. Ἡ ἐθνικὴ κατάστασις δεν ἐπιτρέπει μπάλους,
 διότι εὐρισκόμεθα εἰς συμφορὰς καὶ σάλους.
 Τὸ κούνημα προσμένεται νά γίνη ὦρα ὦρα,
 ἢ δὲ Ἀντιπολίτευσις πολλὴ ἐπῆρε φόρα,
 κι' ἐγὼ εἰξεύρεις, μὰ σὲρ φάμ, πῶς εἶμαι πατριώτης
 καὶ τίποτε παραξένον νά γίνω συνωμότης.
 Κα' ὅστερα, κυρία μου, ποῦ ναῦρω τοὺς παράδες;
 κι' οἱ πλοῦσιοι κατήντησαν πτωχοὶ καὶ φουκαράδες.

Ἐκαμα μιά, ἔκαμα δρᾶ, ἔκαμα τρεῖς, μὰ τώρα
 μᾶς πῆρε ὁ κατήφορος κι' ἐπλάκωσε ἡ ψώρα,
 τοῦτέστιν εὐληπτότερον, κυρία μου σουρτοῦκα,
 μᾶς ἔκλεψαν τὰ τάλλα καὶ ἀφήσαν τὴν σεντοῦκα.
 Ἡ Φ. Παράτα τῆς μουρμούρας σου, μὴν εἶσαι κακομοῖ-
 κι' ἀπὸ τὴ μύτη μὴ θάρρῃς κι' ἐμένα πῶς θά σύρῃς.[ρῃς,
 Ὁ Φ. 'Εφέτος τάπεφάσις, δεν δίδω ἐσπερίδα,
 καὶ ἀφῆτέ με ἡσυχὸν νά κλαῦσω τὴν πατρίδα.
 Ἡ Φ. Νά κλάψῃς τὸ κεφάλι σου.
 Ὁ Φ. Ἀδίκως μὲ ὑβρίζεις
 καὶ τὴν καλὴν μου πρόθεσιν ἀνέκαθεν γνωρίζεις.
 Ἡ Φ. Γο θέλω;... πρέπει νά γενῇ καὶ δίχως ἀντιρροήσεις.
 Ὁ Φ. Μὰ σκέψου πῶς τὸ κούνημα ἐκεῖνο τῆς Λαρίσσης...
 Ἡ Φ. Κακὴ σου ἡμέρα, μὲν μαρὶ... ἄς γίνῃ ὅ, τι θέλεις...
 ἐμένα γιὰ κουνήματα καθόλου δεν μὲ μέλει.
 Ὁ Φ. Δεν ἔχεις βλέπω αἰσθητικὰ μικρὸν πρὸς τὴν πατρίδα,
 οὐδὲ ἀνήχεις ὡς ἐγὼ στὴν πάσχουσαν μερίδα.
 Ἡ Φ. Θά φᾶς καμμιὰ ξανάστροφη μὲ τὸ δεξιὸν σκαρπίνι.
 Ὁ Φ. Παραπολὺ ἀγρίεψες, ἀφράτο μου πιπίνι,

ἀλλ' ὅμως ἡ σακκοῦλά μου χοροὺς δὲν ἐπιτρέπει...

Ἡ Φ. Δανείσου, κλέψε, ἄρπαξε, καὶ κάμε ὅ,τι πρέπει.

Ὁ Φ. Ὡ τῆς πλευρᾶς μου σὺ πλευρὰ κι' ὅστων ἐκ τῶν

[ὁστων μου,

μ' αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις σου ἀλλάζεις τὸν Χριστὸν μου.

Ἡ Φ. Πρέπει νὰ δώσωμεν χορὸν ὅπου ν' ἀφήσῃ κρότον καὶ ὀλοικὴ ὄλαις νὰ τὸν ποῦν ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτον.

Ἐφέτος δὲν θὰ προσκληθῇ καθόλου ἡ σαβοῦρα γιὰ νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γυρνᾷ στῆς σάλαις μου σὰν σβοῦρα, οὐτ' ἐλευθέρα Κέρκυρα τὸ σπῆτί μου θὰ κάνω γιὰ κάθε παρακατινὴ, γιὰ κάθε τζαρλατάνο.

Ἐφέτος θὰ καλέσωμεν τοὺς ντιστεγκὲ καὶ μόνον, αὐτοὺς ὅπου κατὰγονται ἐξ εὐγενῶν προγόνων, καὶ ὁποῖος δείχνει, μὲν μαρί, τὸν τίτλον τοῦ στή σκάλα μόνον αὐτὸς ἐλεύθερα θὰ μπαίνει μὲς στὴ σάλα.

Ὁ Φ. Πῶς διὰ βολο σοῦ 'κάπνισε;

Ἡ Φ.

Με ἄλλους λόγους ἦτοι θὰ κάμω μπάλο ντιστεγκὲ, ὦ ντιστεγκὲ κοπρίτη, κι' οὐτ' ὁ Τρικούπης θὰ ἐλθῇ, οὐδὲ ὁ Δελιγιάννης, γιατί δὲν εἶναι ντιστεγκὲ, καθὼς καταλαμβάνεις.

Ἐφέτος θὰ τιμῆσωμεν τὰ τζάκια τὰ μεγάλα καὶ θὰ γεμίση μὲ αὐτὰ ἡ καθεμιὰ μας σάλα.

Ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένοι καὶ κύκλος ὑψηλότερος, ποῦ κάτι τί σημαίνει, βλαστοὶ Βαρόνων καὶ Δουκῶν κι' ἐνὸς καὶ ἄλλου Δόγη... ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλολόγι.

Ἐννόησες;

Ὁ Φ.

Ἐννόησα...

Ἡ Φ.

Παῦσε λοιπὸν νὰ ψάλῃς κι' ἀμέσως τρέξε 'σώβρακο μεταξωτὸ νὰ βάλῃς.

Ὁ Φ. Βρὲ ἄφησέ με ἡσυχο κι' ἔχω φωτιαῖς καὶ λαύραις.

Ἡ Φ. Θὰ βάλῃς κάλτσαις, μὲν μαρί, μεταξωταῖς καὶ κοντὸ βρακὶ δόλομαυρο καὶ ἀκριβὸ λουστρίνι. [μαύραις, κι' ἔτσι θὰ εἶσαι τρεῖς σαρκὰν καὶ πρῶτο φιγουρίνι.

Θὰ βλέπουν δὲ τὴν χάριν σου καὶ τὰ γυμνά σου σκέλη ὅλ' αἱ μεγάλαὶ δέσποναι τοῦ κύκλου τοῦ ἐν τέλει, μὰ θὰ σὲ βλέπω δὰ κι' ἐγὼ μὲ πόζα καὶ καμάρι καὶ δὲν θὰ εἶσαι γαίδαρος μονάχα γιὰ σαμάρι.

Ὁ Φ. Καὶ πῶς θὰ δείξω, μὲν μπεμπέ, τὰ σκέλη μου γυμνά, ποῦ εἶναι κοκκαλιάρικα καὶ τόσο ἀχαμνά;

Ὁλ' αἱ κυρίαὶ ντιστεγκὲ, ἀγαπητὸν μου ταῖρι, θέλουν τοῦλάχιστον μερὶ καθὼς καὶ τοῦ Σερπιτέρη.

Ἡ Φ. Βάζεις μπαμπάκι, Φασουλῇ, καὶ κάνεις γάμπα δὲν πρέπει νὰ ναι ἀχαμνὸς ὡσὰν καὶ σείμπότης. [πρώτης.

Ὁ Φ. Καὶ πάλιν μ' ἐκατάφερες νὰ δώσω τὸν χορὸν.

Ἡ Φ. Ἐμπρός, καλέ μου σύνευνε, μὴ χάνωμεν καιρὸν... θέλω νὰ γίνω ντιστεγκὲ κι' ἐγὼ ἡ ἀτυχής, καὶ ἴσως, ὅπως ἄλλοτε ἠυχθήθης ἐκ ψυχῆς,

κι' ἐγὼ ἡ τόσο ἀδοξὸς καὶ πρόστυχη κυράτσα σοῦ κάμω μούλον ντιστεγκὲ νὰ εἶναι ἀπὸ ράτσα.

Ὁ Φ. Μακάρι νὰ γενῇ κι' αὐτὸ σ' ἐμένα τὸν καυμένο, νὰ εἴξω μερὶς μὲ τὶ παλμοὺς τὸν μούλον περιμένω.

Τί νὰ σοῦ πῶ!... ἐντρέπομαι, κυρία, ὀλοένα νὰ κάνω γνήσια παιδιὰ καὶ νόμιμα μὲ σένα, καί, ὡς γνωρίζεις, πρὸ καιροῦ μεγάλον ἔχω πόθον μὲσα 'στὰ τόσα γνήσια νὰ κάμῃς κι' ἓνα νόθον.

Τὰ μάτια μου 'στὸν μούλον μου μονάχα θὰ τὰ ρίχνω, μὲ πιὸ καμάρι καὶ τιμὴ ἀπ' τᾶλλα θὰ τὸν δείχνω, καὶ θ' ἀνεβαίνω τρέχοντας ἀπάνω 'στὴν ταράτσα καὶ θὰ φωνάζω «ἐπίασε καὶ ἡ γενειά μου ράτσα».

Ἡ Φ. Φθάνει νὰ γίνω ντιστεγκὲ κι' εὐθὺς θὰ σοῦ τὸν κάνω.

Ὁ Φ. Τρεῖς κόμ' ἴλ' φό θὰ γίνωμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἡ Φ. Θὰ προσκληθῇ κι' ὁ Περικλῆς;

Ὁ Φ.

Τί θέλεις τέτοια λέρα; βεβαίως δὲν θὰ τὸν δεχθῇ τῶν εὐγενῶν ἡ σφαῖρα.

Ἡ Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι ντιστεγκὲ...

Ὁ Φ.

Ἄν εἶναι ἄς ὀρίστῃ, ἄλλοιῶς ποῖος καταδέχεται μιὰ λέρα νὰ γνωρίσῃ;

Ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτί μου ἡ παληοπατσαβούραις, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παζαριοῦ κι' ἡ ἄλλαις ἡ σαβούραις, κι' ἂν ἔλθῃ πρόστυχος κανεὶς ἄς πάῃ 'στὸ κατώγι... ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλολόγι.

Ἡ Φ. Καὶ τώρα, μὲν σαρκὰν μαρί, ἐλθε νὰ μὲ φιλήσῃς.

Ὁ Φ. Ἐμπρός... τὸν μούλον μὴν ξεχνᾷς καὶ γράψε τὰς [προσκλησεις

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλιοθήκη νέα καὶ δὴ Ἑλληνική, περίοδος δευτέρα, πολὺ σημαντική.

Ἐντὸς τοῦ πρώτου τεύχους σελίδες ἔργου νέου,

τὰς τύχας χρυσοθήρα θὰ 'δῇτε Ἀθηναίου,

ποῦ 'τραβήξῃ καὶ εἶδε πολλὰ ὁ φουκαρὰς,

τοῦ Μιχαὴλ Μητσάκη σελίδας γλαφυράς.

Μὰ καὶ τοῦ Ξενοπούλου ὁ Σιγαλὸς Νικόλας

θὰ χύσῃ εὐθυμίαν εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους λεπτὰ πενήντα μόνον,

πωλεῖται 'στὴν Κορίνθον τὸ Βιβλιοπωλεῖον,

ἀπὸ πολλὰ θὰ κάμῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον

καὶ τῶν καλαμαράδων θὰ γίνῃ τὸ Σχολεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ἄς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,

'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει

μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδην, — δὴ 'στὸ λῆδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,

καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντοπόδος πολὺς.